

SÍLVIA FERRAGUT BORBÓN

BIOGRAFIA

Va nèixer a Mequinensa l'any 1963 on va residir fins que va començar el estudis universitaris de Filologia francesa a Saragossa. Ha exercit tota la seva carrera com a funcionària docent a Catalunya i l'any 2009 va obtenir la Càtedra en Llengua francesa del Cos de Professors de Secundària. A més és docent de llengua francesa a la UNED des de l'any 1999.

Des de fa anys escriu relats breus, sense intenció de publicar-los fins l'any 2021 que es presenta al concurs literari de la revista *l'Angorfa*,¹ que guanya per unanimitat amb els relats «El trencaclosques», tot i que en té d'altres redactats i que en l'actualitat està acabant d'enllestir.

BIBLIOGRAFIA

MORET, M. Teresa (2022): «La narrativa en català a l'Aragó». GIRALT, J. / NAGORE, F.: *Aragonés y catalán en la literatura de Aragón*. Zaragoza: Prensas de la Universidad de Zaragoza, pp. 234-275.

<https://zagan.unizar.es/record/118246/files/BOOK-2022-021.pdf>

---

¹ Revista publicada per l'Associació Cultural «Coses del Poble» de Mequinensa.

VÍDEO POEMA

https://www.youtube.com/watch?v=4XL_2nx6UDc

EL TRENCACLOSQUES

Quan era petita no pensava, pensaven per ella. Ningú li demanava l'opinió, li deien el que havia d'opinar. Ningú no li preguntava el que volia, decidien ells què era el que havia de desitjar.

Tots els que l'envoltaven es van posar d'acord en voler sempre “el millor per ella”, però ningú es va preocupar mai en preguntar-li-ho, es veu que ells ja ho sabien!

Aquell era un món que, vist des d'ara el recorda com minúscul, fosc, trist, on cada petita cosa tenia el seu lloc... un lloc únic i intransferible que li era imposat.

Es va fer gran... ja era adolescent i sembla ser que quan ets adolescent has de matar els pares per ser tu mateix, però ella va continuar obeint, fent les coses “Com Déu mana” i “¡porque lo digo yo y se acabó el carbón!”

I es va fer més i més i més gran, fins que se'n va adonar que el món que coneixia era ple de peces immòbils, perfectament encaixades, però que aquest no era l'únic món possible, ni el millor, ni molt menys aquell en el que ella volia continuar creixent.

I va aprendre que les peces poden canviar-se de lloc sense que el món es trenqui i que el lloc on posar-les el podia decidir ella per tal de crear-se “el seu món”, ara sí “únic i intransferible” almenys fins que decideixi tornar a fer-hi reformes.

Ella sol volia tenir prou capacitat per fer i refer el seu trencaclosques totes les vegades que volgués, sense cansar-se i amb tots els forats que calguessin.

Les coses que encaixen queden tancades, s'ofeguen i es moren perquè no deixen lloc per passar l'aire i, al no poder eixamplar-se, peten.

“No vull més taps a la meva vida”, es deia, “m'agraden més els forats: deixen passar el vent i tots els sons que aquest ens porta, deixen passar la llum... deixen crear vida!!!”

